

[Bjørn Elmquist]

og ved de konkrete forpligtelser, som vil være indeholdt i en social kontrakt.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg tænkte nok, det var det. Det er ikke antallet af unge, der får tiltalefrafald – det er, som det er – men det er den enkelte unges antal af tiltalefrafald.

Så tror jeg nok, mit næste spørgsmål skal gå til justitsministeren og ikke til hr. Bjørn Elmquist, og så kan justitsministeren tage det med i sin opsamling. Så vil jeg nemlig gerne spørge: På hvilken måde tror justitsministeren at de forslag, som er fremme i disse rapporter, vil formindske den enkelte unges antal af tiltalefrafald, og hvorfor er det så slemt? Og hvor mange tiltalefrafald får disse unge typisk, inden der falder en betinget dom eller en ubetinget dom, og hvorfor er det så slemt?

Jeg er enig i meget af det, der er sagt, men jeg synes, vi skal have opklaret disse ting, og derfor vil jeg gerne spørge justitsministeren.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Når vi nu er ved det, der måske er sandhed og måske er myter, vil jeg da gerne spørge både hr. Bjørn Elmquist og justitsministeren: Hvor mange tiltalefrafald er der i de sidste 2-3 år, som statistikken dækker, givet enkeltpersoner? Er det 2, 3, 5 eller 7? Der går jo nogle rygter, som vi ikke rigtig har fået verificeret. Det er måske også svært at gøre det i dag. Det ved jeg ikke. Men til et af de spørgsmål, jeg har fået, må jeg sige, at der faktisk ikke er 50.000 tiltalefrafald om året, der er 1.200-1.400. Det overrasker mange.

Men så siger man jo, at der er nogle, der får 5-10 tiltalefrafald, og hvorfor gør I så ikke noget andet i stedet? Og dér er mit spørgsmål både til ministeren og til hr. Bjørn Elmquist så: Tillader systemet da ikke noget andet i dag, når man kommer til tiltalefrafald nr. 4 eller 5? Hvis der havde været ressourcer til stede, kunne man så ikke have valgt noget andet end blot et tiltalefrafald, noget, som i virkeligheden sådan nogenlunde havde givet det samme, som vi taler om at give i dag? Nu kalder vi det en social kontrakt, og det kan måske være en væsentlig ændring, men de samme tilbudsmuligheder – hvis

vi taler om tilbud – er jo i virkeligheden til stede i dag.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det rent statistiske er jeg sikker på at justitsministeren senere kan give fyldestgørende svar på, så det skal jeg ikke komme ind på. Jeg vil alene gøre den bemærkning, at jeg tror, der også er en masse psykologi i det, at det pågældende unge menneske konfronteres på en eller anden facon – det er også derfor, jeg talte lidt om konfliktrådet – med situationen og i situationen. Der er måske også i dag hjemmel til – men man gør det vel ikke i det omfang, som vi håber at kunne komme frem til – at man samler forældre, sociale myndigheder, politi og anklagemyndighed, snakker tingene igennem og laver noget helt konkret, som den unge så har at gå rundt med i lommen eller tage med hjem. Det giver virkelig anledning til eftertanke, tror vi, og derfor mener vi, at ministerens tanker bør gennemføres.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg kan se, at socialministeren er her, og det er jeg glad for, for jeg sad og overvejede i aftes, om det i virkeligheden ikke lige så meget var en social debat, som det var en retspolitisk debat, vi skulle føre i dag.

En række af de forslag, der er ridset op i de redegørelser, vi har fået, og som ikke har strafkarakter, altså ikke det med tvangsarbejdet, men en række af de andre foranstaltninger, eksisterer i det sociale system i dag. Derfor vil jeg godt spørge – og det er i virkeligheden en uddybning af hr. Ole Espersens spørgsmål, men jeg vil godt stille det både til hr. Bjørn Elmquist og til socialministeren – om det ikke er sådan, at en række af de tiltalefrafald, der bliver givet, bliver givet på vilkår af vejledning, rådgivning, pålæg om det ene og det andet og i hvert fald en opsøgende social indsats over for den unge. Det er mit indtryk med det kendskab, jeg har til socialforsorgen og kriminalforsorgen.

Så det, der i virkeligheden ligger i centrum i debatten, er det, vi også gerne vil have belyst: Er det mangel på ressourcer, eller er det mangel på andre ting, der gør, at socialforvaltningerne ikke altid lever op til de opgaver, de har i den